

19) Dovolená samá voda

Ještě žádná naše společná rodinná dovolená neproběhla ve znamení tepla, slunce a vody. Tedy vody ano. I letos jsme vyrazili k vodě.

Slapská přehrada zamrkala vodní hladinou a rozevřela před námi svou nevlídně prochladlou náruč. Takže vodu okusil jen malý model požárního člunu řízený vysílačkou.

Následující dny jsme obšťastnili návštěvou dvoje známé a zámek Konopiště.

„To já bysem taky chtěl mít takovéhle pokoje,“ povzdechl si náš Martin uprostřed komnat. Živě jsem si představila, jak by hodinu po obydlí vypadaly.

„A proč zastřelili tolik zvířat?“

V zámeckých oknech se proplétaly provazy deště a děti okouzleně pozorovaly skleněné lustry, malované skříně, obrazy, zbraně a lovecké trofeje na chodbě.

„A tenhle medvěd je živý?“

„Ten je přece vycpanej.“

„A neobživne?“

„Jak by mohl, když má v sobě piliny.“

„A proč je tenhle placatej?“

„To je jen kůže.“

„A mámo, princové chodili na nočník i jako velký?“

Několik studentů začalo věnovat viditelně větší pozornost našim trojčatům než výkladu průvodce. A venku zatím přestalo pršet.

Pětimístná buňka v autokempu Skalka se na týden proměnila v náš domov. Mravenci nám tu padají do čaje, ze skříně se prodírá vůně přeuzených buřtů a táta vymýšlí další způsoby, jak spolehlivě zahubit zdejší klíšťata, která jsme po sobě posbírali.

„Prší.“

„Ne, musí se říkat ‚svítí sluníčko‘, aby nepršelo.“

„Jé, to mám šťastnou kartu.“

„Máš eso?“

„Ne, mám horníka.“

„Hm, to já mám jenom dolníka.“

Karetní hra „prší“ okouzila děti svou novostí, jen názvy spodek a svršek se ještě nevžily.

Konečně alespoň jeden den vytáhl roletu mraků a pustil ke slovu sluníčko. Vydolovali jsme plavky ze dna kufru, nafoukli dětem člun a přinesli na vodu náš windsurfing. Táta se projel a pak mi přivezl prkno ke břehu. Chtě nechtě jsem musela vlézt u kraje do vody, abych se mohla vyšplhat na prkno. Chvíli jsem přemýšlela, zda je vratší prkno či moje nohy, a pak jsem poodjela od břehu za bóje. Představa, že spadnu do ledové vody, mě děsila.

„Já už nechci dál, já chci zpátky na břeh,“ dožadovala jsem se pomoci. Jarda se tedy posadil do malého člunu a pak už jsem slyšela jen dětský smích, když se i s člunem propadl pod hladinu. „No, to je teda k smíchu! Víte, jak mám teď studených plavky?“ Znovu jsem se chopila plachty a jakýmsi záhadným způsobem domanévrovala téměř až k dřevěnému můstku. Přestoupila jsem na pevnější suchou plošinu s přesvědčením, že už jsem si užila vodních sportů až až. Počasí bylo stejného názoru, proto jsme příště dali přednost lesu před vodní hladinou. Houby kupodivu rostly – hlavně lišky a babky. Jen Hanka, která jindy vidí sáček bonbónů i v neprůhledné tašce, tu byla raněna slepotou a v rámci hledání rozšlápla několik hub.

V den odjezdu se slunce vyhouplo v plné kráse a my s tichou rezignací vyklidili místo. Aspoň, že nás doma čeká děda a babička s dobrým obědem a po týdnu i teplá sprcha.